

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Anatol Gul

Sędziowie : SO Grażyna Kobus

SO Barbara Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia dłużnika A. Ś.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 26 listopada 2014r. sygn. akt. I Co 2659/14 w przedmiocie oddalenia jego skargi na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku H. S. z 27 sierpnia 2014r. o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2461/13 z wniosku wierzyciela (...) S.A. w W.

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Kłodzku oddalił skargę dłużnika A. Ś. na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku H. S. z 27 sierpnia 2014r. o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2461/13.

W uzasadnieniu wskazał, że komornik prawidłowo ustalił koszty postępowania egzekucyjnego. Opłata egzekucyjna w wysokości 3405,90 zł została obliczona zgodnie z art. 49 ust 2 ustawy z 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. 2011r. 231. 1376 ze zm) i stanowi 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, tj. kwoty 68.168,84 zł w sytuacji gdy postępowanie egzekucyjne umorzyło się z mocy samego prawa zgodnie z art. 823 kpc wobec dłużnika A. Ś..

Postanowienie to zaskarżył dłużnik A. Ś. wnosząc o jego zmianę w części dotyczącej wysokości opłaty stosunkowej do kwoty 1333,99 zł oraz obciążenie tymi kosztami solidarnie obu dłużników tj. jego i M. K.. Zarzucił mu naruszenie prawa materialnego tj. art. 42 ust 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w związku z art. 353 § 1 kc i art. 351 § 1 kc poprzez błędne ich zastosowanie w nieprawidłowo ustalonym stanie faktycznym, bowiem sąd pominął fakt częściowej spłaty zadłużenia zgodnie z ustaleniami ugody stron oraz naruszenie prawa procesowego poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na tym, że Sąd I instancji nie uwzględnił faktu, że wysokość świadczenia pozostałego do wyegzekwowania na dzień umorzenia postępowania egzekucyjnego wynosiła 26.679,78 zł, a nie 68.168.84 zł.

Podniósł, że po wszczęciu egzekucji spłacił dobrowolnie wierzycielowi część świadczenia w drodze podpisanej i realizowanej ugody i na dzień umorzenia postępowania wysokość świadczenia pozostałego do wyegzekwowania wynosiła 26.679,78 zł. W jego ocenie nie ma znaczenia fakt, że komornik nie został powiadomiony przez wierzyciela czy dłużnika o dokonanej częściowej spłacie zadłużenia, gdyż wartością świadczenia, które pozostawałoby do wyegzekwowania gdyby nie doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego byłaby kwota 26.679,78 zł niezależnie

od tego czy komornik miałby wiedzę na temat częściowej spłaty zadłużenia bezpośrednio wierzycielowi. Zgodnie z art. 457 kc termin spełnienia świadczenia oznaczony przez czynność prawną poczytuje się w razie wątpliwości za zastrzeżony na korzyść dłużnika. Powołana przez Sąd I instancji uchwała SN z 29 października 2009r., sygn. akt III CZP 82/09 dotyczy innego stanu faktycznego, gdyż w niniejszej sprawie umorzenie postępowania nastąpiło z mocy prawa a nie na wniosek wierzyciela.

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Trafne jest stanowisko Sądu Rejonowego, iż Komornik właściwie ustalił wysokość opłaty egzekucyjnej za prowadzenie egzekucji w związku z umorzeniem postępowania egzekucyjnego. W pierwszej kolejności należy wskazać, że to wierzyciel jest dysponentem postępowania egzekucyjnego i zgodnie z przepisem art. 797 § 1 kpc określa organowi egzekucyjnemu świadczenie, które ma być wyegzekwowane oraz sposób egzekucji. Powierając prowadzenie egzekucji komornikowi, wierzyciel cały czas decyduje o jej przebiegu i zakresie a organ egzekucyjny jest każdym wnioskiem wierzyciela związany. Skoro zatem wierzyciel zwrócił się ze stosownym wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w którym wskazał wysokość egzekwowanego roszczenia i sposób egzekucji oraz przedłożył prawidłowy formalnie tytuł wykonawczy, to organ egzekucyjny zobligowany był podjąć określone działanie zgodne z jego żądaniem. Art. 770 kpc nakazuje natomiast aby dłużnik zwrócił wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji.

W rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której po wszczęciu postępowania egzekucyjnego najpierw nastąpiło zawieszenie postępowania na wniosek wierzyciela, a następnie jego umorzenie z mocy prawa w związku z bezczynnością wierzyciela. Komornik Sądowy w oparciu o art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj. Dz.U. z 2011r. Nr 231, poz. 1376) dalej u.k.s.e. naliczył opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania Ustawodawca nowelizując ten przepis chciał w szczególności nie dopuścić do sytuacji, w których wierzyciel, uzyskał świadczenie bezpośrednio od dłużnika i chcąc uniknąć obciążenia go opłatą stosunkową, składa wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, a następnie nie domaga się jego podjęcia i tym samym doprowadza do tego, że ulega ono umorzeniu z mocy prawa. W sprawie, ani wierzyciel ani dłużnik, który powinien należycie dbać o swoje interesy nie poinformowali komornika, o tym, że świadczenie od momentu zawieszenia postępowania egzekucyjnego było spłacane bezpośrednio do rąk wierzyciela.

Istotną kwestią jest wyjaśnienie pojęcia „świadczenia pozostałego do wyegzekwowania”. Uznać należy, iż jest to wartość świadczenia, które pozostawało do wyegzekwowania w momencie upływu roku od zawieszenia postępowania, gdyby nie doszło do uregulowania zadłużenia z pominięciem organu egzekucyjnego. Przyjmując odmienne założenie doszłoby do sytuacji, w której komornik w sytuacji umorzenia postępowania egzekucyjnego nie otrzymałby żadnej opłaty. Spełnienie przez dłużnika świadczenia po prawidłowym wszczęciu egzekucji nie nosi cechy dobrowolności i stanowi o skuteczności przeprowadzonej egzekucji. Z prawnego punktu widzenia oraz sytuacji zaspokojonego wierzyciela bez znaczenia pozostaje fakt, czy dłużnik uregulował należność "za pośrednictwem" komornika, czy też spełnił świadczenie bezpośrednio do rąk wierzyciela. Decyzja o spełnieniu świadczenia bezpośrednio wierzycielowi często jest wynikiem postawienia dłużnika w sioście przymusowej sytuacji dokonany przez komornika czynnościami egzekucyjnymi. W niniejszej sprawie dłużnik zaspokoił część egzekwowanego świadczenia, jednakże uczynił to dopiero po wszczęciu postępowania egzekucyjnego, co uzasadnia stwierdzenie, iż uczynił to w obawie przed kontynuacją egzekucji, a więc co do zasady postępowanie egzekucyjne okazało się skuteczne. Komornik w sytuacji umorzenia postępowania na podstawie art. 823 kpc był uprawniony do pobrania opłaty stosunkowej określonej w art. 49 ust 2 zd 1 ukse stanowiącej 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania tj. od kwoty 68.168,84 zł. Kwota 68.168,84 zł stanowi wartości świadczenia, które pozostawałoby do wyegzekwowania gdyby nie doszło do umorzenia postępowania i wynika ona z treści tytułu wykonawczego i wniosku egzekucyjnego, którymi Komornik jest związany zgodnie z art. 804 kpc.

Skarżący twierdzi w zażaleniu, że na dzień umorzenia postępowania spłacił część zadłużenia i zalega wierzycielowi z zapłatą 26.679,78 zł, jednakże nie wyjaśnia, czy w kwocie tej mieści się tylko należność główna, czy też odsetki i koszty

wynikające z tytułu wykonawczego- nakazu zapłaty z 19 września 2012r., sygn. akt VG Nc 1935/12 Sądu Rejonowego w Nowym Sączu.

Wobec braku informacji od wierzyciela nie wiadomo też w jaki sposób zarachował on wpłaty dokonywane przez dłużnika z pominięciem Komornika na poczet istniejącego zadłużenia.

Stosownie do art. 46 ust 1 u.k.s.e. do wartości egzekwowanego roszczenia stanowiącej podstawę ustalenia opłaty egzekucyjnej wlicza się bowiem oprócz należności głównej także odsetki, koszty i inne należności z wyjątkiem kosztów toczącego się postępowania egzekucyjnego, podlegające egzekucji w dniu złożenia wniosku. Zatem jeśli wierzyciel jako dysponent postępowania egzekucyjnego nie cofnął wniosku egzekucyjnego, a nie doszłoby do umorzenia z mocy prawa Komornik musiałby kontynuować egzekucję aż do całkowitego zaspokojenia wierzyciela zgodnie z tytułem wykonawczym. Tak więc porozumienie się stron w kwestii spłaty zadłużenia po wszczęciu egzekucji i dokonywaniu określonych wpłat na poczet długu przez dłużnika bezpośrednio do rąk wierzyciela nie może prowadzić do obejścia prawa poprzez uniknięcie obciążenia dłużnika opłatą stosunkową należną Komornikowi na podstawie art. 49 ust 2 zd 1 u.k.s.e.

Natomiast przepisy, na które skarżący powołuje się w zażaleniu tj. art. 351 kc i 353 § 1 kc nie mają zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym a art. 42 ust 2 u.k.s.e. dotyczy obowiązku zwrotu komornikowi wydatków w razie bezskutecznej egzekucji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił zażalenie na podstawie art. 385 kpc.w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 kpc i art. 13 § 2 kpc.